

Élet Foggiába

Eszter vagyok, 22 éves, harmadéves egyetemista, és még soha nem töltöttem két hétnél többet távol az otthonomtól. Talán ezért is éreztem úgy, hogy itt az ideje, hogy kilépjek a komfortzónámból, mert hát az elcsépelet klisé szerint „ott kezdődik az élet”. Egy egyetemistának mi is a legtökéletesebb mód erre? Erasmus. A csapból is ez folyt már gimnazista korunkban is, ott hallottam először erről az egészről. Már akkor megtetszett, de csak ábrándoztam, „na, majd ha nagy leszek”. Nos, nagy lettem, tavaly úgy döntöttem, most vagy soha, és sikerült bekerülni a foggiai csapatba.

A kezdeti félelmeken túl- és átesve örömmel vetettük bele magunkat a magyar lányokkal az olasz életbe, hamar sikerült barátokat szerezni, a szállásunk is tökéletes volt, amit a foggiai ESN csapat intézett nekünk, és oda is szállítottak, amint leszálltunk a buszról odaérkezéskor. Ami fontos volt, és korán rájöttünk, hogy az olaszok valóban nem sietnek sehová. Ez mindenre igaz, és jót is tett, legalábbis nekem személy szerint mindenképpen, hogy kénytelen voltam átvenni ezt a mentalitást.

Az egyetemi dolgokkal volt némi problémánk ügyintézés téren, a korábban felvett tárgyaink közül kiderült, hogy nem mindegyiket tudjuk majd teljesíteni, vagy szimplán azért, mert a tavaszi félévben indulnak csak, vagy azért, mert nem volt lehetőség az angolul való teljesítésre. De rendkívül rugalmasak voltak az ügyeinkkel kapcsolatban. Személy szerint én tudok olaszul, nyelvvizsgám is van, azonban eléggé kijöttem a gyakorlatból, mert két éve, amióta a papíromat szereztem, nem használtam a nyelvet. De a környezet valóban előhozza az elfelejtettnek hitt tudást – éreztem magamon, ahogy hétről hétre könnyebben találok a szavakat, amikor olaszul kellett megértetnem magam. Lehetőség volt azonban külön olasz nyelvkurzuson való részvételre is, amit az egyetem biztosított. Az Erasmusos csapat remek volt, ott mondjuk az esetek nagy százalékában angolul kommunikáltunk egymással, de nyelvtudás fejlesztése érdekében rendkívül produktív volt ez a félév, egymást is tanígtattuk a saját nyelveinken.

Foggiában imádtam a kisvárosi jelleget, hogy belátható időn belül mindenhova el lehetett jutni gyalog is, és ennek ellenére elég sok hely volt, ami szórakozási lehetőséget nyújtott.

Eltévedni képtelenség volt, és ha a kezdetekkor mégis sikerült, segítőkészek voltak a helyiek is.

Az olasz konyha felfedezésekor egészen különös kulináris élményekben volt részünk, és a „pizzaélményünk” szerintem örökre megváltozott. Vacsoraesteket is tartottunk, volt, hogy az olasz barátaink készítettek nekünk foggiai különlegességet, és volt, hogy mi vendégeltük meg őket gulyáslevessel és pálinkával. (Mindkettő rendkívül ízlett nekik.)

Az egyetlen „sötét pont” az egész félév során az volt, amikor ellopták a telefonomat egy zsúfolt klubban egy buliban, azonban azon az estén rengeteg ember holmijának lába kélt, így sajnos megtapasztalhattuk, milyen az, amikor szervezetten történik a tolvajlás Dél-Olaszországban...

Rengeteg programot, kirándulást szerveztek nekünk, így Dél-Olaszország nagy részét sikerült bejárjunk. Nápoly, Salerno, Viagnotica, Pompei, Sorrento, Bari, Monopoli, Monte San'Angelo... A szervezett kirándulások mellett magunk is nekivágtunk a környező szép kisvárosoknak. Egy hatalmas Erasmus esemény keretében Rómában is tölthettünk egy hétvégét novemberben. Még egy hátizsákos négynapos szicíliai kirándulást is sikerült megszerveznünk magunknak, így láthattuk Cataniát, Siracusát, Taorminát és Palermot is. Nekem különösen nagy lehetőség volt ez, mivel hobbim a fotózás, és egy Fényképészkör tagja is vagyok (Veszprémben), és a most februárban megnyíló kiállításunkon több, a kinti tartózkodásom alatt készült kép is kint van.

Nagy élmény volt, amikor családtagok, barátok látogattak meg bennünket, és együtt sétálhattunk a pálmafák alatt, és megoszthattuk velük ezt az új, kinti, kis varázsvilágunkat.

Egészen csodálatos helyeken fordultunk meg, és olyan barátságokat sikerült kötnünk, amik tartósak lesznek, akárhány km is választ most már el bennünket egymástól; biztos vagyok benne, hogy betartják ígéretüket, és meglátogatnak minket Budapesten is, amint lehetséges. Tovább most már nekünk is Európa különböző helyeire van állandó meghívásunk. ☺

Imádtam minden percét, és rendkívül hálás vagyok, hogy részese lehettem ennek az élménynek. Életem legmozgalmasabb, legszínesebb, legvarázslatosabb öt hónapja volt ez. De elmesélni ezt igazán nehezen lehet, ezt átélni kell.

Aki csak teheti, vágjon bele, mert megéri.

Írta: Illy Eszter KRE-BTK Pszichológia, BA III.

Budapest, 2016. február 16.